

ΤΑ ΔΥΟ ΑΛΟΓΑ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 8)21 Φεβρουαρίου ἡ Παρισινὴ «Πρῶα» ἐδημοσίευε τὸ αὐτόγραφον ἐνὸς ἀνεκδότου σονέτιου τοῦ Ἑδμόνδου Ροσιάν, παραχωρηθὲν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἐνδύξου συγγραφέως τοῦ «Σαντεκλέρ». Τὸ ποίημα τοῦτο φέρει καταφανῆ τὴν σφραγίδα τῆς τέχνης τοῦ λυρικοτέρου των Γάλλων ποιητῶν, συμβολίζον ὠραιότατα τὰς προτιμήσεις τοῦ ὅλλου πρὸς τὰ ταπεινά καὶ εὐτελεῖ. Ὁ συνεργάτης μας κ. Θωμάςβουλος Ζωῶ-πουλος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μεταφράσῃ τὸ ποίημα χάριν των ἀναγνωστῶν τῆς «Πινακοθήκης».

ΚΑΤΙ ποῦ ὁ θεῖος Ὀμηρος δὲν ἔψαλλε θὰ εἰπῶ :
Ὅταν στῇ; ὄχθες; τοῦ ἱεροῦ Σκαμίνδρου ἤλθ' ἰν' τ' ἀ-
Τῶν Τρώων κ' ἐκυκλώσανε τὸν Δούρειο Ἴππο ξάφνω, [σκέρια
Ἐφάνη ὁ Πήγασος ταχὺ; στὰ χρυσταλλένια αἰθέρια.

Ἀπ' τὸ βλακώδη θαυμασμό γὰ νὰ τοῦ; βγάλῃ τὸ ἄτι
Ἐκαταδέχτηκε στὴ γῇ νὰ κατεβῇ, κ' ἐκεῖ
Πλάϊ στὸν ἀλύγιστο λαίμω, ποῦ ἔτρεχε μαύρη ἡ πίσσα
Τὸν ὥσπερ τοῦ ἔδειξε λαίμω, τῇ χαίτη τῇ λευκῇ.

Κι' ὁ ὄχλος ποῦ ἔσπερε πυκνός; κ' εἶδε τὰ δυὸ μαζί,
Τοῦ Ἥλιου τῶμορφο ἄλογο καὶ τὴν ξυλένια ἀσκήμια
Τῆς βάρβαρης φανέρωσε ψυχῆς του ὅλη τὴ γύμνια.

Καταφρονῶντας; τὰ φτερά ποῦ ἐλάμπανε τὰ δύο
Ἀντ' τ' ὠραῖο τους πέταγμα ψηλά ν' ἀκολουθῇ,
Σὰν κτήνη ἐσύραν τὸ βαρὺ κ' ὀλέθριο φορτίο!...

EDMOND ROSTAN

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐκθέσεις.

Καλλ. ἐκθέσεις Καΐρου. — Ἐγένοντο ἐν Καΐρῳ τῇ 15 (ν.) Φεβρουαρίου τὰ ἐγκαίνια τῆς ὑπὸ τοῦ «Ἑλ-ληνικοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συνδέσμου» διοργανωθείσης; β'. καλλ. ἐκθέσεως ἐν συρροῇ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ἐξετέθησαν 174 ἔργα, ἐκ των ὁποίων τὰ 12 εἶναι γλυπτικά. Ἐκθέται 37, ἐξ ὧν 17 Ἑλληνες (ἐν οἷς 5 κυρία) 9 Ἰταλοὶ (ἐν οἷς 1 δεσποινὴς) 5 Γάλλοι, 3 Γερμανοί, 2 Ἀγγλοὶ, 1 Βελγίς. Διακοίνονται τὰ ἔργα τοῦ ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Περ. Τσιριγώτου, ὅστις εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἐκθέσεως. Οἱ «Βεδουῖνοι» του εὐρέθησαν ὡς τεχνικώτατοι. Ἔργα ἐξ Ἀθηνῶν ἐκθέτουν οἱ κ. κ. Π. Μαθιόπουλος, Ε.Π. Θωμόπουλος, Ε. Ἰωαννίδης, ἡ δεσποινὴς Ἰγγλέση πέντε ἐλαιογραφίας, ἡ κ. Ἀνναδάκη, ὁ κ. Γεωργαντῆς τὸν «Υπναρῶν», ἡ κ. Γεωργαντῆ εἶδη διακοσμητικῆς. Ἐξετέθησαν καὶ ἐξ ἔργα τοῦ ἀειμνήστου Λύτρα, ἐν οἷς ὁ «Ὀρθρος», ὁ «Ζεῦπέκης», Εἰς Ἀράπης καὶ τὸ «Θυμωμένο παιδί (σκαρίφημα)».

Ἐκ των ἄλλων καλλιτεχνῶν ἀναφέρονται τοὺς κ. κ. Μαγιάσην, Βρετόν, Αἰβαδᾶν, Thomas, Tr. Richard, (ἀρκετὰ divisioniste μὲ τὰς θαυμασὰς εἰκόνας των κήπων τῆς Bordighera,) Pahl, Wirth, Cinliani, τὰς κυρίας Θάλειαν Καραβία, de Bruec ἐκθέτουσαν 7 ἀνθογραφίας, καὶ τὰς δεσπ. Σταματοπούλου, Pesta καὶ Λασκαρίδου. Κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκθέσεως αἱ εἰσπράξεις ἐκ πωλήσεως ἔργων ἀνῆλθον εἰς 30 λίρας ἀγγλικάς.

Ἠγόρασαν ὁ Oassif πασσάς ἐν ἔργον τῆς δεσπ. de Bruec καὶ ἐν τοῦ κ. Τσιριγώτου, ὁ πρίγκηρ Μωχαμέτ Ἀλῆ, ἀδελφός τοῦ Κεδίβου, δύο τοῦ κ. Richard, μία Ἀμερικανὴ ἐν τοῦ κ. Giuliani καὶ ὁ κ. Ἰερωνυμίδης ἐν γλυπτικῶν ἔργον τοῦ κ. Soplogne.

Εἰς τὸ προεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν κριτικὴν περὶ τῆς ἐκθέσεως, ἐκ Καΐρου σταλέσαν τῇ παρακλήσει ἡμῶν. Ἡ ἐφετερινὴ ἐκθεσις εἶνε ἀνωτέρα τῆς προειρηθείσης. Εὐτυχῶς ἐφέτος ἐξετέθησαν ὀλίγαι μόνον rouchades καὶ croquis. Ἡ ἐκθεσις θὰ κλείσῃ τὴν 29 Μαρτίου (ν.).

★

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις ἐν τῷ Ζαππεῖῳ τῆς «Ἑλ-ληνικῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐταιρείας» θὰ ἀνοίξῃ τὴν 14 Μαρτίου.

Ὡς ἐπιτροπὴ πρὸς εἰσδοχὴν καὶ τοποθέτησιν των ἔργων ἐξελέγησαν διὰ τὰ ζωγραφικὰ ἔργα οἱ κ. κ. Λεμπέσης, Μποκατσιάμης, Ἰωαννίδης καὶ ἀναπληρωματικὸς ὁ κ. Ἐπ. Θωμόπουλος. Διὰ τὰ γλυπτικά ὁ κ. Γεωργαντῆς, διὰ τὰ ἀρχιτεκτονικά ὁ κ. Ζάχος.

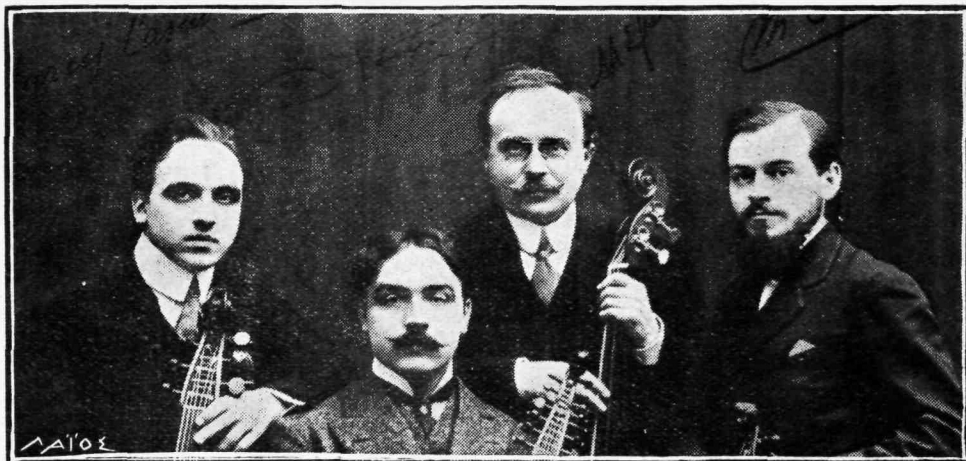
Μουσεῖα.

Ἀπὸ τινος αἱ διάφοροι πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅσαι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ τιμηθῶν ἐντε εἶτε διὰ τῆς γεννήσεως; εἶτε διὰ τοῦ θανάτου μεγάλου ἀνδρός, ἐνθὺς μετὰ τὸν θάνατον τούτου μεταβάλλουσιν τὸν οἶκόν του εἰς Μουσεῖον. Οὕτω ἐν Remiremont τῆς Αἰτατίας ἰδρῦθη τοιαῦτον μουσεῖον τοῦ Charles de Bruyère, περικλείον τοὺς πίνακας τῆς ζωγραφικῆς καὶ διάφορα ἄλλα καλλιτεχνήματα, ἀνήκοντα αὐτῷ. Τοιαῦτα τοιαῦτα μουσεῖα ἰδρῦθησαν ἤδη πλεῖστα ἐν Σουηδίᾳ, Αἰγῇ, Βάλγῃ καὶ ἀλλασὺ. Ἐν Ἀρλῆς χάρις εἰς τὸν Μιστρὰλ ὑπάρχει τὸ Museo Arlaten ἐν Στρασβούργῳ τὸ Ἀλσατινόν ἐν Nancy τὸ τῆς Λωρραίνης; κτλ. Καὶ ἐν Ghosy-le-Roi σκέπτεται νὰ ἰδρῦθῃ μουσεῖον τοῦ Rouget de l'Isle ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ ἐτέλευτησε τὴν 27 Ἰουνίου τοῦ 1837 ὁ συνθέτης; τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Γάλλων ὕμνου.

Φιλολογία.

Ἡ «Τρελλὴ μητέρα», τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Δ' Ἀνγούντζιο, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ κατ' αὐτὰς, ἔχει τὴν ἐμπνευστὴν του εἰς μίαν δίκην, ἣτις διεξήχθη ἐν Ρώμῃ πέροντι καὶ προεκύλισε μέγαν θόρυβον, τὴν δίκην Μιρραβέλλι, ὅστις κατηγορήθη δι' ἐν στυγρῇ βίαιᾳ ὁργῇ ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἐτόλμησε νὰ τὸν κατηγορήσῃ δι' αὐτῆς αἰθεμίτους σχέσεις μετ' ἑνὲς τῆς μητρικῆς της σοταγῆς.

Ἡ ἡρώς; τοῦ Δ' Ἀνγούντζιο εἶνε μίαν μῆτηρ εὐγενῶν

Τὸ κουαρτέτο τῶν ἀρχαίων ὀργάνων.

Marcel Casadesus,

Henri Casadesus,

M. Hewitt,

M. Devilliers.

ἰσχυρῶν καὶ ὑπερόχων ἀρετῶν. Ἡ ἀγάπη της ὅμως πρὸς τὸν πρωτοτόκου υἱὸν της φθάνει μέχρι παραφροσύνης, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ποιητὴς τὴν ὀνομάζει τρελλὴν μητέρα.

Ἡ μητέρα αὐτὴ ξῆ εὐτυχῆς ἐν μέσῳ τῶν δύο τέκνων της, τοῦ πρωτοτόκου, ἀνδρὸς ἀκάμπτου θελήσεως καὶ ἰσχυροῦ χαρακτήρος, καὶ τοῦ δευτεροτόκου, ἐνὸς νέου ἀνθενικοῦ καὶ ὑστερικοῦ, συμβολίζοντος τὴν ἀδύνατον νεότητα τῆς εποχῆς μας.

Ὁ δευτεροτόκος υἱός, ἀσθενῶν ἐπικινδύνως, βλέπει πρὸ τῆς κλίνης του ἀναπτυσσόμενον βαθμὴδὸν ἰσχυρὸν αἰσθημα μεταξὺ τῆς νέας τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀγαπᾷ, καὶ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του. Ἀπηλπισμένος καὶ ἐτοιμοθάνατος, ζητεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐνδόση τὰ δύο προσφιλεῖ του ὄντα, καὶ πραγματοποιεῖ τὸν πόθον του.

Ἀλλὰ δὲν ἀποθνήσκει. Ἀνακτᾷ τὴν ὑγίαν του πλησίον τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους, τὸ ὅποσον αὐτὸς ἤρωσεν.

Ἡ ἐμπράνσις τῆς νεαρᾶς συζύγου τοῦ πρωτοτόκου ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς φοβερᾶς τραγωδίας. Ἡ μήτηρ, τρελλὴ εἰς τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸν πρωτοτόκου, φθάνει μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ ζηλεύῃ τὴν νύμφην της. Μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν διεξάγεται ἀγὼν ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτόν. Καὶ εἶνε τόση ἡ στοργὴ τῆς μητρός, ὥστε πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποπτεύονται παρανόμους σχέσεις μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ. Ὁ δευτεροτόκος πιστεύει τὴν φοβερὰν αὐτὴν ιδέαν καὶ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς ζητεῖ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Ἐκεῖνη τὸν πείθει περὶ τῆς ἀθωότητός της. Ἀλλ' ἡ τρομερὰ ὑπόνοια, τὴν ὁποίαν ἤκουσε, τὴν κατασυντρίβει. Παραφρονεῖ ἐξ ἀναγκήσεως, καὶ τὸ ξημέρωμα τῆς ἐπομένης ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν διὰ ν' ἀποθάνῃ, ἀφοῦ δὲν δύναται πλέον ν' ἀγαπᾷ, ὅπως αὐτὴ θέλει, τὸν υἱὸν της χωρὶς τὸν κίνδυνον τῆς φοβερᾶς παρεξηγήσεως.

✱

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ποιητικῆς σχολῆς τῶν Μελλοντιστῶν, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν ὁ δοξασμὸς Μιλανέζος ποιητῆς Μαρινέτι εἰδωκαν ἑορτὴν ἐν Μιλάνῳ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν βοῇ ἀπεκήρυξαν κάθε πατρίδα, κάθε ιδέα περὶ Τέχνης καὶ κάθε Νόμον. Ἰδιαιτέρως ἐφώναξαν κατὰ τῆς Αὐστρίας, εἰς βαθμὴν ὥστε ἠγάγκασαν τὴν ἀστυνομίαν νὰ ἐπέμβῃ.

✱

Ἐκ Παρισίων ἀνηγγέλθη ὅτι ὁ μέγας Νορβηγὸς συγγραφεὺς Βγιόρνστρενσε Βγιόρνσον ἀπεβίωσεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

Ἐγεννήθη τὴν 8 Δεκεμβρίου 1832 ἐν Ὁστερδαλ, ἐκ πατρὸς ἰεροῦ. Τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐν Ρόνδαλ, ἐσπούδασεν ἐν Χριστιανίᾳ, τὴν φιλολογικὴν του δρᾶσιν ἤρχισε γράφων κρίσεις καὶ ἐπιφυλλίδας, πρῶτον δὲ θεατρικὸν ἔργον του ἦτο τὸ μονόπρακτον δράμα «Μεταξὺ τῶν μαχῶν».

Μετέβη εἰς Γερμανίαν, Γαλλίαν καὶ Ρώμην, καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀνεφάνησαν τὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἀφῆκαν ἐποχὴν, ἥτοι αἱ χωρικαὶ ἱστορίαι: «Ἄργε», «Ἐνας ζωηρὸς νέος», — τὰ δράματα: «Ἡ κουτσὴ Χούλδα», «Ὁ βασιλεὺς Σβέρε» καὶ ἄλλα. Ἀπὸ τοῦ 1865 μέχρι τοῦ 1867 διηύθυνε τὸ θέατρον τῆς Χριστιανίας, τῷ 1870 ἔδωκεν εἰδος «Νέας Σκηνῆς», ἔδωκε φιλολογικὰς παραστάσεις ἐν Σκανδιναβίᾳ καὶ τῷ 1873 μετέβη καὶ πάλιν εἰς Γερμανίαν καὶ Ρώμην. Τῷ 1875 ἠγόρασεν ἐν κτήμα ἐν Γούνδβρανδαλ καὶ διέμενεν ἐνθάδ' ἐκτὸς καὶ εἰς Παρίσιους.

Τὸ ἔργον τοῦ Βγιόρνσον διακρίνεται εἰς δύο βαθμίδας ἐξελίξεως. Ἡ πρώτη ρωμαντικοδρασκεντικὴ περιλαμβάνει καὶ τὰ δραματικὰ ἔργα: «Μία χρεωκοπία», «Ὁ Συντάκτης», «ὁ Βασιλεὺς», «Τὸ χειρόκτιον», «Ὑπὲρ τὰς δυνάμεις», «Γεωγραφία καὶ ἔρως» καὶ «Ἔργα σθόμεν».

Τῷ 1900 ἤρχισαν νὰ ἐκδίδωνται τὰ Ἀπαντὰ του εἰς λαϊκὴν ἔκδοσιν.

Μουσικὴ.

«Παράδεισος καὶ Ψυχὴ». — Εἰς τὴν ἀλησμόνητον σειρὰν τῶν ὁρατορίων, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐξετέλεσε τὸ Ὡδεὶον Λόντρεν, προσετέθη ὁ «Παράδεισος καὶ ἡ Ψυχὴ», κοσμικὸν ὁρατόριον τοῦ γλυκυτότου Ρ. Σούμαν συνιεθὲν ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ Θωμᾶ Μούρ, τοῦ περιεχομένου εἰς τὸν «Αἰλλὰ—Ρούκ». Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα καὶ ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐμπνευσμένα, ἡ δὲ ἐκτέλεσις του ἀπετέλεσεν ἀσύνηθες καλλιτεχνικὸν γεγονός διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὁρατορίου εἶνε εἰλημένη ἀπὸ ἑνα Ἰνδικὸν μῦθον. Ψυχὴ ἀμαρτωλὴ ἀποκεκλεισμένη τοῦ Παραδείσου ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ καὶ ἔσται πρὸ τῆς πύλης καὶ θογγεῖ, διότι δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ὁ φρουρὸς ἄγγελος συγκινηθεὶς ἀπὸ τοὺς θρήνους της θέλει νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ λέγει εἰς αὐτήν, ὅτι ἡ Μοῖρα ἔγραψεν διὰ τὴν νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὀφείλει νὰ προσφέρει εἰς τὸ θεῖον τὴν λαμπροτέραν προσφοράν.

Ἡ Ψυχὴ τότε πετᾷ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ὁ πόλεμος ἔχει βυθίσῃ τὴν χώραν εἰς πένθος. Βλέπει ὁρατὸν μαγ-

Λίνα φόν Αρτνερ
Διευθύντρια του ομώνυμου Ώδείου.

τὴν θνήσκοντα ὑπὲρ πατρίδος, λαμβάνει μίαν κηλίδα αἵματος ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ ἀνέρχεται πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ ἄγγελος τοῦ Παραδείσου λέγει εἰς αὐτήν, ὅτι εἶνε ἱερὸν τὸ ὑπὲρ Πατρίδος, χυνόμενον αἷμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ὅλον δῶρον, τὸ ὅποιον θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν. Τότε ἡ ψυχὴ κατέρχεται πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου βλέπει νεανίαν θνήσκοντα ἐκ φροβερᾶς νόσου, τὸν ὅποιον σπεύδει ἡ κόρη, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ, νὰ περισώσει ἐκ τοῦ θανάτου καὶ συναποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.

Ἡ Ψυχὴ φέρει τὸν ελενταῖον στεναγμὸν τῆς κόρης ἐλπίζουσα ὅτι κατέχει τὴν λαμπροτέραν προσφοράν, ἢ ὅποια θὰ τῆς ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος φύλαξ λέγει καὶ πάλιν εἰς αὐτήν, ὅτι ὥρατα εἶνε ἡ αὐταπάρνησις, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετόν, καὶ ἡ Ψυχὴ φέγγει ἀπηλπισμένη πρὸς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Αἰβάρου. Ἐκεῖ παρὰ τὰς ἀκτῖας τῆς Συρίας εἰς ὧσαν ἐσπεριῶν προσιευχῶν, βλέπει ἄνδρα ἀμαρτωλόν, ὁ ὅποιος ἐπὶ τῇ θέᾳ μικροῦ ἁθῶν παιδίου προσευχομένου ἐνθυσιᾶται τὴν ἀγνότητά των παιδικῶν του χρόνων, καὶ πίπτων εἰς τὰ γόνατα προσεῖχεται παρὰ τὸ πλευρόν του θορηγῶν πικρῶς καὶ μετανοῶν διὰ τὰ ἐγκλήματά του. Ἡ Ψυχὴ φέρει τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τότε ἐν μέσφ ὕμνων καὶ φωτὸς ἀνωτέρου τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, τῆς ἀνοίγονται αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου.

Τοιαύτη εἰς ὀλίγας λέξεις ἢ ὑπόθεσις, ἢ ὅποια ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς εἰς ὥρασαν ποῦν—ἢ ματὰφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Π. Κερσόσγιλον—ἔχει πολὺ τὸ δραματικόν, μὲ πληθὺς προσώπων καὶ χορῶν. ὡς ὁ χορὸς τῶν πνευμάτων τοῦ Νείλου, τῶν οὐρὶ τοῦ Παραδείσου, μὲ πληθὺς προσώπων χαρακτηριζομένων κατὰ φωνὰς ἀπὸ ὀξυφώνους, βαθυφώνους καὶ μεσοφώνους.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ μικτὸς χορὸς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐπὶ ἤρξει ἀκριβῆς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ δραματοῦ. ἔφαλε μὲ ἀρμονικότητα καὶ ψυχολογημένα τὰ μέρη, καίτοι ἔφην

ὥς ἐκ τῆς πειθαρχικῆς ἐπιβολῆς τοῦ κ. Μπέμμερ ἅπως δειλός.

Οἱ μονωδοὶ ἐφάνησαν ἄξιοι πολλῆς ἐκτιμήσεως, εἰσελθόντες εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου μουσουροῦ. Ἡ δὲ Τ. Ανυπεροπούλου (ὕψιφωτος), ἢ δὲ Α. Κρέμμερ (μεσοφωτος) καὶ οἱ κ. κ. Βενιζέλος (ὕψιφωτος), Καρατζᾶς (βαρυφωτος) καὶ Φλωριανὸς (βαθυφωτος) ἐφαλλαν τεχνικά.

Ὁ «Παράδεισος καὶ ψυχὴ» ἐδόθη δὲ, ἐπράλη δὲ κληθέντος τοῦ χοροῦ καὶ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ.

Λέον ἰδιαίτητα νὰ ἐξαοθῇ ἢ ἄκρα ἐπιμέλεια καὶ μεθοδικότης τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας κ. Καρόλου Μπέμμερ καὶ ἡ ἐκλεκτικότης τῆς διευθυντρίας τοῦ Ὁδείου κυρίας Λίνας φόν Αρτνερ, ἣτις συνώδευε ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἡ ὅποια πλεῖστα ἀριστουργήματα τῆς καλῆς τέχνης παρουσίασε πρὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν, συντελέσασα κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος.

Τὸ Ὁδεῖον Αρτνερ ἂν ὅτιον ἰδίᾳ ἀνέλαβεν τὴν διευθύνειν ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Κλεάνθου Ζάννου «Μουσικὸς σύλλογος Ἀπόλλων» (1903), προώδενσε σημαντικῶς. Οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ὑπερέβησαν τοὺς 200, διδάσκειται δὲ κλειδοκύμβαλον, βιολίον, βιολοντέλλον καὶ ὠδική. Ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Καρ. Μπέμμερ ἀριστοῦχου τῆς ἀνωτάτης Μουσικῆς Σχολῆς Hochschule ἐν Βερολίῳ κατήρτισε χορὸν, ἐξ 80 περίπου μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ὅστις μεγάλα ἐξετέλεσε μουσικὰ ἔργα, ὡς τὰ δρατόρια: «Δημιουργία» τοῦ Χάινδν, «Αἱ τέσσαρες ἐποχαί» τοῦ ἰδίου, «Ἡ Ὀδύσεια» τοῦ Μπουζ, «Requiem» τοῦ Μόζαρτ, τὸ

Κάρολος Μπέμμερ
Διευθυντὴς τῆς χορωδίας τοῦ Ὁδείου Αρτνερ.

«Μαγεμμένον Τριαντάφυλλον» τοῦ Σοῦμαν, «Ἡ διά-
βασις τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης» τοῦ Σοῦμπερτ, «Τὰ
τοιγχνάκινα τραγουδία» τοῦ Μπούμς, οἱ «Ψαλμοὶ τοῦ
Δαυὶδ» καὶ πλήθος μικρῶν ἑσμάτων.

Ἐπίσης ἐν τῶν σπουδαιότερων καὶ δυσκολότερων
μουσικῶν μαθημάτων, τὴν συμφωνικὴν μουσικὴν (mu-
sique d'ensemble) ἐδίδασκεν ὁ κ. Κάρολος Μπέμμερ
τόσον καρποφόρος, ὥστε κατορθώθη νὰ πρωταγωνι-
στήσῃ καὶ εἰς τὸ μάθημα τοῦτο τὸ Ὁδεδὸν Λύττενρε.

Ὁ κ. Μπέμμερ εἶνε μοναδικὸς διὰ τὴν ἐκγύμνασιν
τῶν ὁρατορίων, ἡ ἐκτέλεισις τῶν ὁποίων συντελεῖ τὰ
μέγιστα καὶ εἰς τῶν μαθητῶν τὴν μόρφωσιν καὶ εἰς
τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος τοῦ κινουῦ.

Ἡ κ. Λόττενρε ἀπὸ 26 ἐτῶν διαμένονσα ἐνταῦθα,
διετέλεσεν ἐπὶ ὀκταετίαν καθηγήτρια ἐν τῷ Ὁδελφῷ Ἀ-
θηνῶν καὶ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Πρὸ 11 ἐτῶν ἔδρυσεν τὸ
ὁμώνυμον Ὁδεδόν. Ἐσπούδασεν ἐν Μονάχῳ ὑπὸ τοῦς
διασέημους καθηγητὰς τοῦ κλειδοκυμβάλου Baermann
καὶ Hans von Bülow.

★

Ἡ δεσποινὶς Ἑλπίς Καλογεροπούλου ἐνεφανίσθη
ὑπὸ τὸ ὄνομα Speranza Calò εἰς τὰς μεγάλας συναυ-
λίας Λαουμέ. Ἐνθαλὲ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὸ Ὁρει-
ον τῆς «Ἱφιγενείας ἐν Ταύροις».

★

Ἡ κ. Παπαδιαμαντοπούλου (Ρεβέκκα) μετὰ τοῦ
παρεπιδιημοῦντος βαθυφώνου κ. Καραβία ἔδωσαν ουν-
αυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδεδίου, καθ' ἣν ἀμφοτέρων
τὸ ἐκλεκτὸν τάλαντον ἐξετιμῆθη. Ἡ Ρεβέκκα εἰς τὴν
«Φλόρα Μιράμπιλις» τοῦ Σαμάρα καὶ εἰς τοὺς «Πα-
ληάτους» ἔδειξε ὅλην τὴν δροσερότητα τῆς φωνῆς, ἀλλὰ
καὶ τεχνικὰς διακυμάνσεις, ὃ δὲ κ. Καραβίας ἔθανμά-
σθη εἰς τὴν ἄρια Freischütz τοῦ Веber καὶ εἰς τοὺς
Ὀδγνρότους (Pif-paf). Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἐδό-
νησεν βαθύτητα τὴν αἰθούσαν μὲ τὴν πλαιτυντήν καὶ βα-
ρύνει τὴν φωνὴν του. Ἐν δυαδίᾳ ἐνῆλθον μέρη τῆς
«Μινιὸν» καὶ τῆς «Τζοκόνδας» ἁρμονικώτατα. Ἐυχα-
ρίστως πληροφοροῦμεθα διὰ τὰ συνεργασθῶν ἀμφοτέ-
ροι ἐν τῷ κροσοφορμένῳ μελοδραματικῷ θιάσῳ ὑπὸ τὴν
ἡγεσίαν τοῦ κ. Σαμάρα, εἶνε δὲ ἀρκετὴ ἐγγύησις περὶ
τῆς ἐπιτυχίας τοῦ νέου Ἑλλ. μελοδράματος ἢ συμμε-
τοχῇ τῆς κ. Ρεβέκκας καὶ τοῦ κ. Καραβία.

★

Ἀρχαῖα ὄργανα. — Ἀλχημονήτους ἐντυπώσεις
ἀφῆκαν οἱ τέσσαρες βιολισταὶ καὶ ἡ κλαβεσενίστα κατὰ
τὰς τρεῖς ἐμφανίσεις των ἐν τῷ Βουλικῷ θεάτρῳ καὶ
τῷ Ὁδελφῷ, οἱ ἀποτελοῦντες τμήμα τῆς ἐν Παρισίοις
«Ἑταιρείας τῶν παλαιῶν ὀργάνων» ἥτις περιεργον
ἀλλὰ καὶ ἡδύτατον τὸ ἄκουσμα ὀργάνων τὰ ὅποια δὲν
ὑπάρχουν πλέον καὶ ὅμως δίδουν τόσον ἁρμονικούς, αἰ-
σθηματικούς ἤχους. Τεσσαρα βιολία περιεργα εἰς σχῆμα,
εἰς ἀπόδοσιν ἤχου καὶ εἰς χόρδῳσιν, μεσαιωνικῆς ἐπο-
χῆς, καὶ ἐν κλειδοκυμβάλῳ clavicin λεγόμενον—εἶδος
πιάνου καὶ σίτερ—μὲ διπλὴν σειρὰν πλήκτρων ἐφ' οὗ
ὑπερχῶς παίζει ὁ κ. Πατόρνι, ἐξετέλεσαν ἀμέμπτως
μὲ ἀπαράμιλλον λεπτότητα καὶ ποιητικωτάτην εὐαισθη-
σίαν συνθέσεις ἀπαλὰς, ὀνειρώδεις ἀγνώστων Γάλλων
μουσουργῶν τοῦ 15^{ου}, 12^{ου} καὶ 11^{ου} αἰῶνος, τοῦ Μον-
τεκλαίρ (1666—1737), τοῦ Νικολέϋ, τοῦ Ἀζιόλι, τοῦ
Μπρουνι. Ἰδίως ἡ ἐκτέλεισις τοῦ κορσέτου εἰς la ma-
jeur τοῦ Ἀζιόλι (1769—1832) εἰς τὴν viole d'amour
—14 χόρδων μεγάλου βιολίου—ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ἑ-
ταιρείας κ. Henri Casadesus ὑπερήρως.

Ἡ «Ἑταιρεία τῶν παλαιῶν ὀργάνων» ἰδρύθη τῷ
1901. Τὰ ὄργανα εἶνε quinton—viole d'amour—viole
de gambe—basse de viole. Ἡ γλυκύτες τῶν
ὀργάνων αὐτῶν, καὶ τι ὥσάν παράπονον καὶ ὥσάν ἀ-
γάπην, εἶνε μοναδική. Ὅπου καὶ ἂν ἐνεφανίσθησαν οἱ
καλλιτέχναι τῆς Ἑταιρείας, ἐν Βελγίῳ, Ἀγγλίᾳ, Γερμα-

νίᾳ, Ρωσίᾳ κλπ. ἐπεμφημήθησαν ζωηρῶς. Ὁ Η. Ca-
sadesus, παλαιὸς soliste τῶν συναυλιῶν Golonne, εἶνε
ἐξοχος καλλιτέχνης. Ἡ κ. Πατόρνι εἶνε ἡ ἀρίστη τῶν
ὀλιγίστων ἄλλως τε κλαβεσινιστριῶν. Διακρίνεται διὰ
τὴν virtuosité μεθ' ἧς παίζει.

★

«Σύνδεσμος συντακτῶν». — Αἱ δύο μουσικοφι-
λολογικαὶ προεσπερίδες αἱ ἔδωσαν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα
ὁ «Σύνδεσμος τῶν Συντακτῶν» συνεκέντρωσαν ἐκλεκτὸν
κόσμον. Κατὰ τὴν πρώτην, καθ' ἣν παρίσταντο οἱ πρῶ-
τοι κηπες Ἀνδρέας

Δ. Βρατσάνος

καὶ Χριστόφο-
ρος, ἡ κ. Ἀλε-
ξάνδρα Δ. Βρα-
τσάνου μὲ τὸν κ.
Β. Ζήνωνα ἐ-
παιξαν τὴν δια-
λογικὴν ἡθογρα-
φίαν τοῦ Ἑρρί-
κου Λαβντάν
«Ὁ ἀγρυπνῶν
νύξ» μὲ πολλὴν
ἐπιτυχίαν. Ἡ κ.
Βρατσάνου, ἥτις
δὲν εἶνε πρώτη
φορὰ καθ' ἣν
ἐμφανίζεται ἐπὶ
σκηνῆς, ἐπαίξε

μὲ πολλὴν φνισκότητα καὶ χάριν, κατεχειροκρο-
τήθη δὲ εἰς τὸν διάλογον τοῦ ἰδίου Λαβντάν «Ἐπειτα
ἀπὸ χρόνια» ἐν τῷ ὁποίῳ δύο ἀπόμαχοι τῆς σκηνῆς
Λίτσα (Κυρία Βρατσάνου) καὶ Βαλέριος (Δῆμος Βρα-
τσάνος) διὰ προσεποιημένης παρεξηγήσεως ἐν ὥραιοτάτῳ
καὶ χαριτωμένῳ διαλόγῳ λογομαχοῦν, διασαλεύεται ἡ συζυ-
γικὴ γεροντικὴ ἁρμονία, ἵνα ἀποκαλυπτομένης τῆς πλά-
νης ἐπαρέλθουν εἰς τὴν πόλιν τῆς ἐστίως, ἡ ὁποία ἀνα-
δίδει γλυκὴν θάλασσαν.

Εἰς τὰς προεσπερίδας μετέσχον αἱ δεσποινίδες Γεν-
νάδη καὶ Κορομηλὰ αἱ ὁποῖαι ἔπαιλλον μὲ τέχνην καὶ
αἰσθημα, ἡ κ. Βασενχόβερ (ἄρπα), ὁ κ. Μπουσιν-
τούνη (βιολίον) καὶ ἐν τμήμα τῆς Ἀθηναϊκῆς μαγδο-
λινάτας». Ἡ ἐν τῷ «Συνδέσμῳ τῶν Συντακτῶν» παρατηρη-
θεῖσα ἐφέτος καλλιτεχνικὴ ζωὴ ὑφείλεται πρὸ παντός
εἰς τὴν ἀκαταπόνητον δροσίν τοῦ Διοικοῦντος συμβού-
λου καὶ φιλιτάτου συναδέλφου κ. Δήμου Βρατσάνου,
ὅστις κατώρθωσε, ἅτεν τινὸς ἐνισχύσεως, νὰ καταστήσῃ
τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Συνδέσμου κέντρον ψυχαγωγικόν,
μὲ τὴν παρέλασιν ἐκλεκτῶν τάλαντων ἐν τῇ μουσικῇ
καὶ τῷ θεάτρῳ.

★

Εἰς Παρισινὰς αἰθούσας κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν
μία Ἀμερικανὶς, προικισμένη μὲ πρωτοφανῇ διπλὴν
φωνήν.

Ἡ μὲς Λωροθέα Τογιὲ κατορθώνει νὰ τραγουδῇ ἐξ
ἴσου καλὰ μὲ φωνὴν πρῆμα καὶ μὲ φωνὴν σοπράνο καὶ
ἐπὶ πλέον δύναται νὰ συγχρονίσῃ τὰς δύο φωνὰς εἰς ἁρ-
μονικὴν δυαδίαν.

Τοιοῦτοτρόπως ἔπαιλε πρὸ ἡμερῶν τὴν δυαδίαν τῶν
«Παληάτων» πρὸ ἀκροατῶν καταπλήκτων διὰ τὸ ἀπεί-
στευτον γεγονός.

★

Ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδεδίου Ἀθηνῶν ἐδόθη
συναυλία μεγάλης ἐπιτυχίας. Ἡ ὀρχήστρα ἐξετέλεσε
τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Roi d'Ys τοῦ E. Lalo (1823—
1892). Ὁ Roi d'Ys παρестάθη τὸ πρῶτον τῷ 1888.
Ἡ ἐκτελεσθεῖσα εἰσαγωγὴ εἶνε ἐξ ὅρων ἀναπτύξεως καὶ
μὲ λαμπρὰν ἐνορχήστρωσιν, ἀποτελοῦσα συμφωνικὸν
ποίημα μεγάλης ἀξίας.

Εἶνε συντεθειμένη ἐκ τῶν κυριωτέρων θεμάτων τοῦ

ἐργον, ἅτινα εἶνε ἔργος, ἀραὶ καὶ ἐκλίμης. Ἡ εἰκὼν καθ' ἣν ἡ ἐρωμένη ἐγκαταλιφθεῖσα ἀνοίγει τὸ φράγμα τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὕδατα τοῦ ὁποίου εἰσρέοντα κατασφύρουν τὴν πόλιν, ἀποδίδεται διὰ θαυμασίων τόνων ὥς καὶ ἡ μετανοία της, ὅταν ἀποκαλύπτουσα τὸ ἐγκλημα καὶ φεύγουσα τὴν ὁργὴν τῶν κατοίκων οἴπτεται εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ σάλπιγγες εἰς τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς ἔχουν σπουδαῖον μέρος. Ἡ μακρὰ διάρκεια τοῦ «*Ισοκράτους*» εἰς τὸ λὰ δὲ ἐπαναλαμβάνομενον μετὰ ἱλιγγιώδους ταχύτητος — διὰ νὰ εἰκονίσῃ τὴν εἰσοδὴν τῶν ὕδατων — εἶνε λίαν δύσκολος ἐν τῇ ἐκτέλει. Ἐπίσης τεχνικώτατα ἐξετέλεσθη ἡ «*Moldau*» τοῦ B. Smetana, ὅστις ἐνεπνεύσθη κυρίως μουσουργῶν ἐκ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων. Τὸ ἔργον ὀνομάσθη ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις περιβόσκει τὴν Πάργαν, εἶνε δὲ σειρά συμφωνικῶν ποιημάτων, ὧν ὁ γενικὸς τίτλος εἶνε «*Ἡ πατρίς μου*». Τὸ ἐκτελεσθὲν μέρος εἶνε τὸ ὠραιότερον ὅλων. Ἡ φαντασία βλέπει ἐν αὐτῇ τὴν πόλιν τοῦ ρέοντος ὕδατος (Ιον καὶ Βονθίμα, τὸ τελευταῖον τοῦτο εἰς λὰ ἐν ὑφέσει, διακρίνεται ἰδίως ἐκ τῶν πλαγιαίων οὔτινες ἐκτελοῦν λίαν ἱσχυρὸς βαθεῖς φθόγγους καθ' ὃν τρόπον τὰ βιολία διηρημένα εἰς δύο ἐκτελοῦν ὀξεῖς φθόγγους καὶ αἱ ὀλκωταὶ σάλπιγγες κατ' ἀντίθεσιν ἐκτελοῦν λίαν ἀσθενῶς πολεμικὸν ρυθμόν).

Ἐν τέλει ὁ ποταμὸς Moldau γίνεται ὁρμητικὸς ἐκ τῆς καταγίδος (βουχθιμὸς τῶν βαθυχόρων, ὀλκωτῶν σαλπύγγων, καὶ ὁ ἀνίσχυρος χαρακτηρισμὸς τῶν βιολίων).

Ὁ Smetana ἐγεννήθη ἐν Βοημίᾳ τῷ 1824 καὶ ἀπεβίωσε τῷ 1884 εἰς ἐν φρενοκομῆστον τῆς Πράγας καὶ τελείως κωφὸς ὡς ὁ Beethoven.

Ἡ κ. Εἰρήνη Σκέπερ ἔφαλλε τὴν Νύκτα τοῦ Boohm καὶ τὰς «*Θεότητας τῆς Σινγὸς*» τοῦ Glück, ἡ δὲ κ. Μάλδα Βανσερόβεν ἐξετέλεσεν τὴ συνοδεία τῆς ὁρχήστρας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Pierné τὸ χαριτωμένον Concertytück, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπληλαγμένον πάσης κοινοτοπίας, καὶ τὸ ὅποσον λίαν ἐντέχνως ἐνορχήστρωμένον παρέχει προνομιοῦχος θέσιν εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν ποιητικὸν ὄργανον, τὴν ἀρπαν.

Ἀλλή συναυλία ἐδόθη ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου ὑπὲρ τῶν πλημυροπαθῶν τῶν Παρισίων. Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν «*Ρωμαιοῦν Ἀπόκρυφον*» ἦν ἔγραψε ὁ Berlioz (1803—1869) διὰ τὸ μελόδραμά του «*Renvenuto Cellini*» ἐξετέλεσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἀρμορίας ζήλευτης. Μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν, τὸ ἀγγλικὸν κέρας ἐκτελεῖ παρατεταμένην φράσιν ἣν ἀμέσως ἀναλαμβάνουσιν ἐν κεντρικῇ τὰ βιολία καὶ τὰ βιολοντσέλλα. Μετὰ ταῦτα ἐπαναφάνεται τὸ allegro ὅπερ ἐκτυλίσσεται με οἷστρον καὶ φαντασίαν ὅλως ἀποκρηάτικην χωρὶς νὰ ἔχῃ κοινοτοπίαν τινα ἢ ἀπῆχριν τερατώδη. Εἶνε γνωστὸν ἄλλως τε ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνορχήστρωσιν ὁ Berlioz ὑπέβηε τολμηρὸς νεοτεριστής. Ὁ Berlioz εἶνε ὁ δημιουργὸς τῆς μουσικῆς τῆς λεγομένης Musique à programme, ἣν ὁ Λιστ ἐκδήμωσ ὑπεστήριξε ἐν Φεβρουαρίῳ.

Ἡ χορωδία ἐκ μαθητῶν τοῦ Ὁδείου, μονωδούσης τῆς κ. Φεράλδης ἔφαλε τὴν «*Νύκτα*» τῆς Σαῆνς, ἥτις ἔγραψεν ἐπὶ ποιήματος τοῦ Audigier, θελκτικῶς ποιητικῇ σύνθεσις. Τοῦ Σαῆνς τὸ «*Rondo capriccioso*» ἐξετέλεσεν ἐπὶ τετραχόρδον ὁ κ. Μπουστινιούη, εἰς δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον ὁ κ. Βανσερόβεν τέσσαρα pièces lyriques τοῦ Γκορζικ, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ nenuet de la grand mère διεμνηνέθη λεπτότατα.

Μαθητικὴ κατόπιν συναυλία ἐδόθη, καθ' ἣν ἐθανυμάσθη ὁ μικροσκοπικὸς κλειδοκυμβαλιστής Σ. Φαραντῆτος. Ἐφαλε δύο ἄσματα ἡ δεσποινὶς Τροκάδ καὶ ὁ κ. Πίνδιος ἐξετέλεσε μίαν νυκτωδίαν τοῦ Σοπὲν εἰς do mineur ἀρετὰ καλὰ.

Κατὰκλείς τῆς κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἀφθόρου μουσικῆς παιδείας τοῦ Ὁδείου δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ συναυλία τῶν πρωτοτύπων ἔργων τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας καὶ καθηγητοῦ τῆς συνθέσεως κ. Ἀρμ.

Μαροίκ, τοῦ ὁποίου νέαν συμφωνίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ πηγὴ*» ἐξετέλεσεν εἰς Παρισίους τὸ περιφημον concert Laroumé. Ἡ συνάτα εἰς fa mineur ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῶν κ. κ. Μπουστινιούη καὶ Βανσερόβεν ἐκρίθη εὐμενέστατα. Ἡ κυρία Φεράλδης ἔφαλλε δύο λυρικά ποιήματα, ἐνέχοντα γλυκὴ ποιητικὸν αἶσθημα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ nocturne ἤρρεσε περισσότερον. Δύο ὠραιόταται συνθέσεις διὰ κλειδοκύμβαλον τὸ «*Λυκόφως*» καὶ αἱ «*Elfes*» — ἰδίως αὗται παραστατικώταται — ἐκτελεσθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κ. Βανσερόβεν ἤρρεσαν πολὺ διὰ τὴν λεπτότατην τέχνην. Χορὸς μαθητῶν ἔφαλλε ἀρμονικώτατα τὸ «*Bouheur intime*» γραφὲν εἰδικῶς διὰ γυναικείας φωνάς, ἡ δὲ κ. Φεράλδης ἔφαλλε τὸ «*Air de Cybelia*» ἐξ ἀνεκδότου ἀρχαίου δράματος παρασταθέντος τῷ 1903 παρὰ τῇ κυρίᾳ Tinayre. Αἱ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐκτελεσθεῖσαι συνθέσεις αὗται τοῦ κ. Μαροίκ ἐνεποίησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν, θύελλα δ' ἐπεφυγμῶν ἠγάγκασε τὸν εὐτυχῇ συνθέτην νὰ ἐμφανισθῇ ἐπαρειλημμένως πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

★

Τὴν δεκάτην ἐννάτην (ν.) Φεβρουαρίου παρεστάθη τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ ἡ «*Ἠλέκτρα*» τοῦ Στράου. Ἡ ἐπιτυχία ὑπέβηε ἐξαιρετικῇ. Οἱ κριτικοὶ ἐξαίρουν τὸ ἔργον ὡς μουσικὸν μεγαλόουρημα. Ἡ ἀρχαιοτάτη ἐλληνικὴ τραγωδία παρουσιάσθη μὲ μεγαλοπρεπεῖς μουσικοὺς νεοτερισμούς.

Περὶ τῆς «*Ἠλέκτρας*» εἶνε μέχρι τοῦδε γνωστὸν ὅτι συγκείται ἀπὸ συνοραφῆν ὑπερβολικῶν ἡχηρῶν τόνων μυκηθμῶν, βοῆς, θορήνων γοερῶν, τυμπανοκρουσιῶν ἐκκωφαντικῶν, σφυριγμῶν καὶ ἄλλων ἐκπληκτικῶν καὶ συναρκατικῶν μιμητικῶν ἤχων.

Οἱ Ἀγγλοὶ κριτικοὶ ἐν τούτοις, ψυχραιμότεροι τῶν ἡμερωτικῶν συναδέλφων των, τῶν συνειθισμένων εἰς τὰς γλυκείας Ἰταλικὰς μελωδίας, εὐχῆκαν καὶ ἐξόχως περιπαθῇ μέρη.

Ζωγραφικὴ.

Τὸ ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ μας δημοσιευόμενον σχεδιαγράφημα, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ δεκάτου ἔτους, ὀφείλεται εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ διακεκριμένου ζωγράφου καὶ γλύπτου κ. Πέτρου Ροῦμπου. Ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ εὐγραμμίᾳ ἔχει πολλὴν ἀρχαιοπρέπειαν καὶ συμβολισμόν. Διὰ τοῦ ἐξωφύλλου τῆς «*Πανακοθήκης*» παρέχει ὁ κ. Ροῦμπος ἐκλεκτὸν δεῖγμα τῆς ἐξειδιασμένης αὐτοῦ ἱκανότητος ἐν τῇ διακοσμητικῇ.

★

Ὁ ἐν Πάτραις ζωγράφος κ. Ἐπ. Θωμόπουλος ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν μεγάλου πίνακος, παριστῶντος τὸ «*Πλύσιμο τῶν κάρρων*». Εἶνε εἰλημμένη ἡ σκηνογραφία ἐκ τοῦ φυσικοῦ, πλήρης πραγματικότητος καὶ ζωῆς.

★

Ὁ ἐν Σμύρῃ ζωγράφος κ. Χρ. Συροῦκος ὕδρουσε καλλιτεχνικὴν σχολὴν διὰ τοὺς ἐρασιτέχναις.

★

Ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἐτελέσθη ὁ Ἰακωβίδειος διαγωνισμὸς μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Καλλιτεχν. σχολῆς. Πρώτη βραβεύσιμος ἐκρίθη ἡ γυμνογραφία τοῦ μαθητοῦ τῆς στ' τάξεως Μπιτσάνη, δευτέρα ἡ τοῦ μαθητοῦ τῆς ε' τάξεως Γουναροπούλου καὶ τρίτη ἡ τοῦ μαθητοῦ Γαβαλά.

Γλυπτική.

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀφαιρεθέντος ἀγάλματος τοῦ ποιητοῦ Χάινε ἐκ τῶν κήπων τοῦ Ἀχιλλείου, ὁ Κάϊζερ ἀποίων φόρον σεβασμὸς εἰς τὴν μνήμην τῆς Αὐτοκρατορίας Ἐλισάβετ παρήγγειλε εἰς τὴν Βιέννην μνημεῖον μετ' ἀγάλματος τῆς δολοφονηθείσης Αὐτοκρατορίας πανο-

μοιούτοπον τοῦ εὐρισκομένου εἰς Σαλβοῦργον. Τὸ μνη-
μεῖον κομισθὲν ἐν Κερκύρα στηθήσεται ἐν τῷ ἰδίῳ χώ-
ρῳ τοῦ Χάϊνε ὑπὸ τὸν διατηρηθέντα θόλον.

✱

Ἐφθασεν εἰς Κέρκυραν ὁ πάνοπλος Ἀχιλλεὺς, τὸ
μέγα ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον θὰ στολίσῃ τοὺς κήπους τοῦ
Ἀχιλλείου. Εἰκόνα αὐτοῦ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ'
ἀρ. 99 τεύχος.

Ὁ ἀρχαῖος ἥρως ἔρχεται νὰ συμβολίσῃ μέσα εἰς τὴν
ποιητικὴν γαλήνην τῆς Κερκύρας τὸ πολεμικὸν
πνεῦμα καὶ τὴν ἔννοιαν ἐπιβολῆς τῶν Χοερτζόλλερν.

Οἱ ποιηταὶ ἔκλαυσαν τὴν ἐξορίαν τοῦ Χάϊνε ἀπὸ τοῦ
ἄστυν του. Εἶναι ἡ σειρά τώρα τῶν πρακτικῶν ἀνθρώ-
πων τῆς ἐποχῆς μας νὰ χαιρετίσουν τὸ μεγαλεῖον τῆς
ιχθύος, ἐγκαθιστάμενον ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεων τῆς
λύπης καὶ τῆς ἀδυναμίας μιᾶς Ἀυτοκρατορίας.

✱

Ἀπεκαλύφθη τῇ 31 Ἰανουαρίου ἡ ἐν τῷ οἰκήματι
τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων» στη-
θεῖσα προσημ. τοῦ ἰδρυτοῦ κ. Δ. Βικέλα, ἔργον τοῦ κ.
Σώχου. Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἀπήγγειλε ποίημα ὁ
κ. Προβελέγγιος.

✱

Ὁ κ. Τηλέμαχος Γύζης, υἱὸς τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος
ζωγράφου, σπουδάζων γλυπτικὴν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν
Ἀκαδημίαν τῶν Βουξέλλων ὑπὸ τὸν μέγαν γλύπτην
φὸν σὲν Στάππεν, ἔλαβεν ἐφέτος τὸ πρῶτον βραβεῖον
εἰς τὴν ἔκθεσιν.

Ὁ κ. Γύζης, καλλιτέχνης πλήρης μέλλοντος, ἐκλη-
ρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἰδιοφυίαν τῆς γλυ-
πτικῆς. Διότι ὁ Γύζης ἦτο καὶ γλύπτης, καὶ διασκευάζων
κατεσκεύαζε προπλάσματα τῶν ἔργων του, τὰ ὁποῖα
διατηροῦνται εὐλαβῶς παρὰ τῆς χήρας τοῦ καλλιτέχνου.

Θέατρον.

Ὁμᾶς Ἑλλήνων ὑπὸ τοὺς κ. κ. Τσανακλῆν καὶ
Μπελλένην ἀπεφάσισεν τὴν ἀνέγερσιν Ἑλληνικοῦ Θεά-
τρου ἐν Καῖρῳ καὶ τὴν συντήρησιν μονίμου Ἑλληνικοῦ
θιάσου.

✱

Ἀρχίζει συστηματοποιουμένη ἡ ἰδέα περὶ ἐγκατα-
στάσεως θεάτρου εἰς τὰ μεγάλα ὑπερωκεάνεια ἀτμόπλοια
τὰ ἐκτελοῦντα τὴν συγκοινωνίαν Εὐρώπης καὶ Ἀμε-
ρικής.

Ἡ ἰδέα ὀφείλεται εἰς τὸν Ἀμερικανὸν θεατρῶν
Φρύχμαν, ὅστις θὰ καταστήσῃ θιάσους δραματικούς καὶ
μελοδραματικούς περιοδεύοντας ἀπὸ ἀτμοπλοίου εἰς ἀτμό-
πλοιο.

Ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ τῆς ἰδέας ἐγένετο ἐπὶ τῆς
«Μανριτανίας».

✱

Βαθύπλουτος τις ἀνώνυμος ἐν Βουδαπέστη, κατέθη-
κεν εἰς τινα τῶν ἐκεῖ τραπέζων 3 ἑκατομμύρια φράγ-
κων, ὅπως διὰ τῶν τόκων συστηθῶσι δύο ἐτήσια βρά-
βεια, τὸ ἐν τεσσαράκοντα, τὸ δὲ ἄλλο πενήκοντα χιλ.
φρ. πρὸς βράβευσιν τοῦ ἀρίστου δράματος καὶ τοῦ ἀρί-
στου μελοδράματος κατόπιν διαγωνισμοῦ γινόμενον ἀνὰ
πᾶν ἔτος καὶ ἀφοῦ διδαχθῶσιν τὰ ἔργα πρῶτον ἀπὸ τῆς
ἐν Βουδαπέστη σκηνῆς τοῦ Ἑθν. Θεάτρου.

✱

Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος, ὡς γνωστόν,
εἶναι ποιητὴς καὶ δραματικός. Πρὸ τίνος παρестάθη
ἐν Κετιγγῇ τὸ τελευταῖον δράμα Κνὲξ-ὀδ'-Ἀβαρνίξ,
καὶ ἡ φρενίτις τῶν ἐπενθυμῶν ἦτο τόση, ὥστε ὁ ἡγε-
μὼν ἐξῆλθε πολλάκις ἐπὶ σκηνῆς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ
τὸ κοινόν. Ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος εἶναι μᾶλλον ὑπερή-
φανος διὰ τὰς ποιητικὰς του δάφνας παρὰ διὰ τὰ

βασιλικὸν του στέμμα. Κάποτε εἶπε : Ἐγεννήθηκα ἐ-
λεύθερος ποιητής, ὅχι ἰθὺντωρ ἀνθρώπων. Ἡ ψυχὴ
μου ἔχει πάντοτε ἀγωνισθῇ διὰ τὸ μέγαλον καὶ διὰ τὸ
ὠραῖον καὶ δὲν μοῦ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιτελέσω τὰ
καθήκοντά μου τοῦ μονάρχου ἢ τοῦ στρατιώτου. Ἐπέ-
ρασε πολὺς καιρὸς, ὥστε νὰ μάθω τὸ δύσκολον μάθημα
τοῦ νὰ θέτω τὸν ἡγεμόνα ὑπὲρ τὸν ποιητὴν. Ἀνυσυχὸς
ἐκεῖνος ποῦ δὲν γνωρίζει τὴν Μαυροβουνιωτικὴν γλῶσ-
σαν δὲν δύναται νὰ ἐκτιμῇ τὴν ποιητικὴν ἀξίαν τῆς
Αὐτοῦ Ὑψηλότητος. Μίαν ἡμέραν ὁμιλῶν περὶ τῆς
Γερμανικῆς μεταφράσεως τῆς «Αὐτοκρατορίας τῶν Βαλ-
κανίων», ὁ ἡγεμὼν εἶπε ὅτι τὰ ἔργα του μεταφραζό-
μενα χάνουν ὅλην τὴν τὴν δύναμιν : «Εἶναι, εἶπε, σὰν
νὰ πίνης μία μποτίλια σαμπάνια ἀνοιγμένη ἀπὸ πολλὰς
ὥρες».

✱

Εἰς ἑκακτον καλλιτεχνικὴν προεσπερίδα δοθεῖσαν
ἐν τῷ Δημοτικῷ θεάτρῳ διεκοίθη ὡς δραματικὴ ἡ ἐρα-
σιτέχνις δεσποινὶς Τατιανὴ Βέλμου. Εἰς τὴν «Φλώρεν-
τινὴν τραγωδίαν» τοῦ Οὐάιλντ καὶ τὸν «Διαβάτην» τοῦ
Κοππὲ ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ ρόλου τῆς,
παίξασα μὲ φυσικότητα καὶ ἀγαστήν ἐπιμέλειαν.

✱

Νέα δραματικὰ ἔργα ἀνεβιβάσθησαν μετ' ἐξαιρετι-
κῆς ἐπιτυχίας ἐν Εὐρώπῃ τὰ ἑξῆς :

Εἰς τὸ θέατρον «Μαντζόνε» τῆς Ἰταλίας τὸ τρί-
πρακτον δράμα ἡ «Ἀθιγγανίς» τῶν μόλις εἰκοσαετῶν
προτοσεμφανισθέντων συγγραφέων Καμμέζιο καὶ Ὁζύλια.

Εἰς τὸ θέατρον «Ambigu» τῶν Παρισίων, τὸ δρά-
μα «Τὸ λάθος τῆς Μαριᾶς» τοῦ Ροσσάρ. Φαίνεται ἐξηγ-
μένον ἀπὸ ἐν μυθιστόρημα τοῦ Μπερναί.

Εἰς τὸ θέατρον «Gymnase» τῶν Παρισίων ἀνεβιβά-
σθη θριαμβευτικῶς ἡ «Μωρὰ παρθένος» τοῦ ποιητοῦ
Ἑρρίκου Μπατάϊν. Ἡ τρίτη πρᾶξις ἐκοίθη ὡς ἀρι-
στοτεχνηματικὴ. Ἐν τῷ δράματι ἐξάρεται μετὰ συγκι-
νουσῆς τέχνης τὸ εὐγενὲς μαρτύριον τῆς γυναικός.

Εἰς τοὺς Παρισίους ἐδόθη ἡ «Φλόξ» τοῖς πρῶτον οἰ-
κογενειακὸν δράμα τοῦ νεοῦ ἑξένου συγγραφέως Λόριο
Νικοδέμη, καὶ ἡ «Παρίς» τοῦ βαρῶνου Ροίτσιλντ, ἡτις
ἐκοίθη ὡς ὁμοία πρὸς τὴν «Φιλότι» τοῦ Λεμαίτρο.

Εἰς τὸ «Βωδεβίλ» τῶν Παρισίων ἐδόθη πρὸς παρὰ-
ρτασιν ὑπὸ τοῦ Μπουρζὲ τὸ νέον ἔργον του «Τὸ ὁδό-
φραγμα». Ἐνεπνεύσθη ἐκ τῶν ἀπεργιῶν, στηρίζεται
δὲ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ζηλοτυπίας ἐνὸς ἐργαστασιάρ-
χου πρὸς μίαν ἐργατίδα.

Ἐν τῇ «Γαλλικῇ κομῳδίᾳ» ἐπαίχθη τὸ «Ἀπόσο-
πτον» τοῦ Βίκτωρος Μαργκερίτ.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντουάν» θριαμβεύει ὁ «Φύλαξ
Ἀγγελο», πρωταγωνιστοῦντος τῆς δεσποινίδος Μαγδαλη-
νῆς Καρλιέ.

✱

Ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Τιμ. Μωραϊτίνης
προετοιμάζει διὰ τὴν θερινὴν περίοδον πολιτικὴν πα-
ρωδίαν τοῦ «Σαντεκλέρ». Ἐτερος οὐμοριστὴς λογο-
γράφος ἐτοιμάζει κοινωνικὴν σάτυραν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
«Σαντεκλαίρ», μὲ πτηνὰ τὰ δρώντα πρόσωπα. Ὁ συ-
γγραφομὸς τῶν δύο «Σαντεκλέρ» θὰ προκαλέσῃ ἄμιλ-
λον εἰς πνεῦμα καὶ εὐθυμίαν.

✱

Κατὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν διέλευσιν τῆς Ἑλληνικῆς
ὁπερετίας τοῦ κ. Παπαϊωάννου ἐνεφανίσθη νέα ὑψηλῶ-
νος, ἡ δεσποινὶς Βασιλέα Λενδρινοῦ. Ἡ φωνὴ τῆς
εἶνε καλὴ, ἔχει ὁμως ἀνάγκην ἀσκήσεως.

✱

Τὴν 7 Φεβρουαρίου ἐγένοντο ἐπισήμως ἐν Τριπόλει
τὰ ἐγκαίνια τοῦ δαπάναις τοῦ κ. Ι. Μαλλιαροπούλου
λατροῦ ἀνεγερθέντος Δημοτικοῦ θεάτρου. Ἡ ἔναρξις
ἐγένετο διὰ τοῦ θιάσου Βορστέρα-Νίκα, μὲ τὴν Κομω-

διαν τοῦ Γκαβὺ «ἡ δεσποινὶς Σοκολάτα». Ἐνεποίησε κακὴν ἐντύπωσιν διότι ὁ θάλασος δὲν ἐγκαίρως τὸ θέατρον δι' Ἑλληνικοῦ ἔργον, καὶ διότι ἀνεβίβασε κατόπιν τὴν «Κυρίαν Μογκοδὲν» καὶ τὴν «Ἀσφάλειαν τῶν οἰκογενειῶν», διαδίδων οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἔνθα ἀγνοίεσα τηροῦνται τὰ ἥθη, τῆς Παρισίνης ἐλαφρότητος τοῦ σκανδαλώδους ὑπαιτιγμούς. Ἡ Ἐταιρ. τῶν Δραματικῶν συγγραφέων διεμαρτυρήθη, ὑποδείξασα ὅτι ἔδει ὡς πρῶτον ἔργον γὰρ παριστάνετο ἡ «Ἀλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς» τοῦ Μανρομυχάλη.

★

Ἡ κ. Κυβέλη Ἀδριανὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐνεφανίσθη καὶ ὡς τραγῳδὸς διὰ πρώτην φορὰν. Ἐπαίξε τὴν «Ἀντιγόνην» τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μάνου. Ἡ ἐπιτυχία ἦτο μοναδική, δοθεὶς ὡς εὐεργετικὴ τῆς Κυβέλης καὶ μὲ εἰσπράξεις, 3,400 δραχμῶν. Ἐπίσης παρεστάθη νέον ἔργον ἐπὶ τοῦ θιάσου τῆς Κυβέλης, ἡ «Τιμὴ τοῦ Ψαριανοῦ» τοῦ δημοσιογράφου κ. Α. Καλεῦρα.

Ἐν Σμύρῃ παρεστάθη δις ἡ «Στάσα Σιδέρη», δρᾶμα τοῦ ποιητοῦ κ. Ἀγγ. Σημηριώτου, ἐδόθη δὲ καὶ εἰς Κων. πολὺν ὑπὸ τοῦ θιάσου Κυβέλης—Φύρστ.

Διαλέξεις.

Ἀς ἀναγραφῇ καὶ τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ γεγονός, τῆς μικροτέρου ὁμιλητοῦ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῶν Πατρῶν, ὁ κ. Γεώργ. Α. Καλογερόπουλος, μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου, ἔκαμε διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου περὶ τῆς ἐν Ναναρίῳ ναυμαχίας. — «Ὅ,τι δὲν κάμνουν οἱ διδάσκαλοι διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς πολίτας, τὸ κάμνει εἰς μαθητὴς σχολαρχεῖον! ...

★

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀνδρεάδης ὁμίλησεν ἐν τῷ «Παρθενῶν» γαλλιστὶ περὶ τῶν ἔργων τοῦ Α. Βικέλα. Ἡ διάλεξις ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ «Γαλλικοῦ Συνδέσμου», οὗ ἦτο ἀντιπρόεδρος ὁ Βικέλας.

★

Ἡ κ. Ὀλγα Παπαδιαμαντοπούλου ἡ γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρεβέκκα ὁμίλησεν εἰς τὰς Πάτρας περὶ παροιμιῶν, συγχρόνως δὲ ἔψαλλε μὲ πολλὴν χάριν καὶ ἀσθημα.

★

Ἡ «Βυζαντιολογικὴ Ἐταιρεία» ἤρξατο τῶν δημοσίων διαλέξεων ἐν πολυπληθεστάτῳ ἀκροατηρίῳ. Ὁ πρόεδρος κ. Ζηροῦ ἔκαμεν εἰσήγησιν, ὁμίλησας περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐταιρείας. Εἶτα ὁ κ. Βέης ἀνεκοίνωσε τὰ πορίσματα τῶν ἐν Μετεώροις παλαιογραφικῶν ἀνερευνήσεων αὐτοῦ. Ἀνέφερε περὶ τοῦ περιγραφικοῦ καταλόγου τῶν ἐν Μετεώροις 1125 χειρογράφων κωδικῶν, ὃν συνέταξε. Ἐκ τῶν κωδικῶν τούτων ὁ κ. Βέης ἀντέγραψε πολλὰ: ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, συναξάρια, εἰδύλλια, δημῶδη χρονικά, κείμενα Σοφοκλέους καὶ Ἀριστοτέλους, σχόλια Ὠριγένους κλπ. Ὁ κ. Βέης ἀνέφερε καὶ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ναῶν, περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τοιχογραφιῶν καὶ περὶ τῆς εἰκόνης τῆς βασιλείας Μαρίας Παλαιολογίνας.

Ἐν ἄλλῃ συνεδρίῳ, ὁ κ. Τσοκόπουλος ὁμίλησε περὶ τῆς Βυζαντινῆς ἡγεμονίδος Ἄννης Κομνηνῆς ὡς ἡγεμονόπαιδος, ὡς ἱστορικῆς συγγραφέως καὶ ὡς μοναχῆς.

★

Ὁ κ. Α. Φιλαδελφεὺς ἔκαμε τρία μαθήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρθενῶν» περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. ζωγραφικῆς, τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς καὶ περὶ Πομπηίας.

★

Ἡρξατο ἐν τῷ «Παρθενῶν» αἱ φιλολογικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ διαλέξεις. Ὁμιλήσεν ὁ κ. Σπ. Λάμπρος περὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Γραμμάτων εἰς δύο διαλέξεις, αἱ θὰ συνεχίσῃ εἰς δύο ἄλλας.

Ὁ κ. Κακλαμᾶνος ὁμίλησε περὶ τοῦ βίου τοῦ Χάϊνε, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν αἰσθηματικὴν καλλιλογίαν. Ἐν δευτέρῃ διαλέξει θὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς θείσεως τοῦ Χάϊνε ἐν τῇ Γερμανικῇ φιλολογίᾳ.

Ἄλλας διαλέξεις θὰ κάμουν οἱ κ. κ. Τσούγγας περὶ Μυκηναϊκῶν ταυρομαχιῶν, Θ. Βελλιανίτης περὶ παλαιῶν Ἀθηναίων, Α. Μερμηγκας περὶ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν ὄντων, Βασιλείδης περὶ ραδίου καὶ Α. Μπαλᾶνος περὶ γυναικὸς ἐν τῷ χριστιανικῷ καὶ μὴ χριστιανικῷ κόσμῳ.

★

Ὁ Γαβριήλ Δ' Ἀνγούντζιο ὁμίλησεν εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ κατόπιν εἰς τὸ Τουρίνον περὶ τῆς «κατακτίσεως τῶν οὐρανῶν» ἐν σχέσει πρὸς τὰς τελευταίας προόδους τῆς ἀεροπολίτας.

Ἡ διάλεξις ἐδόθη ὑπὲρ τῶν πλημμεροπαθῶν τῆς Γαλλίας καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ὁ Δ' Ἀνγούντζιο ὁμίλησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς Γαλλίας εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Γαλλία εἶνε ἡ μεγάλη σπορὸς τῶν Ἰδεωδῶν, ἥτις ἀφοῦ ἡτένις τὴν Ἀθηναίων τοῦ Καπιτωλίου διειρήνησε διανγὲς τὸ βλέμμα τῆς καὶ σαφεῖς τὰς ιδέας τῆς, ἐν δὲ τῷ σημερινῷ αὐτῆς πένθει καταναγάζεται πᾶσα ὑπὸ τοῦ μειδιάματος τῆς θιγοραίας ἐγκατετήρησε».

Διαγωνισμοί.

Ἐν τῷ Ἑλλ. φιλολογικῷ συλλόγῳ Κων. ἡλικίᾳ ἀνεγνώσθη ἡ κρίσις τοῦ Δραματικοῦ ἀγωνίσματος τοῦ συλλόγου. Ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖτο ἐκ τῶν κ.κ. Χ. Χατζηχρήστου, Ο. Ἀνδρεάδου καὶ Α. Σάβρου εισηγητοῦ. Ὑπεβλήθησαν 14 δρᾶματα, ἐνῶ πένθος εἶχον ὑποβληθῇ μόνον τρία. Τὰ ὑποβληθέντα ἔργα ἔφερον τοὺς ἑξῆς τίτλους:

«Οἱ Δύο Τάφοι», «Ὁ Τοκογλύφος», «ἡ Δεκαπενταετής Μαρία», «Ἐρως ἡ θάνατος», «ἡ Πεδερά» «Θεόφιλος ἡ Κασσιανή», «ὁ Καλλιτέχνης», «ἡ Θεία Πρόνοια», «ἡ Δολοφόνος», «Δαίμονες», «Εἰκόνες», «οἱ Σάπιες Βάρκες», «Umana Commedia» καὶ «Ἑλπινίκη».

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκτερέστερον λόγον ἔκαμε διὰ τὴν «Δολοφονίαν» καὶ τὰς «Εἰκόνας» καὶ ἤξισεν ἐπαίνων τὴν «Umana Commedia», τοὺς «Δαίμονας» καὶ τὴν «Σάπιες βάρκες», οὐδὲν ἐκ τῶν ἔργων ἀξιώσασα τοῦ πεντακοσιογράφου ἐπάθλου.

Ἐκ τούτων κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς «Οἱ Σάπιες βάρκες» τοῦ κ. Ἀφεντάκη εἶνε ἔργον ἀναρπτικὸν κατὰ τῆς ἡθικῆς, ἀπόζον ἀπαισιοδοξίας Νίτσε, ἡ «Umana Commedia» τοῦ κ. Ὁμ. Μπεκέ, ἔχει μὲν πολλὴν ζωὴν ἀλλὰ γέμει ὑπερβολῶν, χωλαίνει δὲ καὶ ἡ στιχογραφία τῆς, ἡ «Ἑλπινίκη» περισσότερον θὰ ἀρῇ ἀναγνωστικῶς ἡ παραστασιμότης καὶ οἱ «Δαίμονες» εἶνε ἔργον σκηρικῶς ἐπιτυχές, ἀλλὰ μυστικοπαθὲς καὶ ἀπίθανον.

★

Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία «Ἀνατολή» προσέκηρξε διαγωνισμόν καλλιτεχνικῶν σχεδιασμάτων διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθῆσόμενον ἡμερολόγιον τοῦ 1911. Δέον γὰρ παραδοθῆαι τὰ σχεδιασμάτα μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου. Ἀμοιβὴ τοῦ βροβευθέντος 500 δραχ.

Πουκίλα.

★ Ὁ ἐν Παρίσιος διαπρεπὲς ποιητὴς κ. Jean Moréas προσεβλήθη ἐξ ἡμιπληγίας· εὐτυχῶς ἡ προσβολὴ εἶνε ἐλαφρά, ἂν καὶ ἐπῆλθε διὰ δευτέραν φορὰν.

★ Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐκδοτικῆς Ἐταιρείας τῶν «Τάιμς» Ἀρθούρος Οὐὼλτερ (ὁ πέμπτος εἰς τὴν διαδοχικὴν σειρὰν τῆς οἰκογενείας τοῦ πρώτου ἰδρυτοῦ τῶν «Τάιμς» κατὰ τὸ 1788) ἀπέθανεν.

★ Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, ὁ κ. Γ. Μιστριώτης ἐπέβαλε τῇ Κυβερνήσει ἐπὶ μνημα δι' οὗ συνιστᾷ τὴν ἐν τῷ νέῳ Συντάγματι ἀναγραφὴν τῆς καθαρρευομένης, ὡς μόνης ἐθνικῆς γλώσσης.